Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

14 decembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Dreptul societăților – Directiva 2009/101/CE – Articolele 2, 6, 7 și 8 – Directiva 2012/30/UE – Articolele 19 și 36 – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolele 20, 21 și 51 – Recuperare a creanțelor care decurg dintr-un contract de muncă – Drept de a exercita, în fața aceleiași instanțe, o acțiune împotriva societății și a administratorului acesteia, în calitatea sa de responsabil și de codebitor solidar al datoriilor societății”

În cauza C-243/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Juzgado de lo Social n.º 30 de Barcelona (Tribunalul pentru Litigii de Muncă nr. 30 din Barcelona, Spania), prin decizia din 14 aprilie 2016, primită de Curte la 27 aprilie 2016, în procedura

Antonio Miravitlles Ciurana,

Alberto Marina Lorente,

Jorge Benito García,

Juan Gregorio Benito García

împotriva

Contimark SA,

Jordi Socías Gispert,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz (raportor), președinte de cameră, domnii C. Vajda și E. Juhász, doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 aprilie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Marina Lorente, de J. García Vicente, abogado;

* Limba de procedură: spaniola.

– pentru guvernul spaniol, de A. Gavela Llopis, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de J. Rius și de H. Støvlbæk, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 iulie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 2, 6, 7 și 8 din Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 48 al doilea paragraf [CE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților (JO 2009, L 258, p. 11), a articolelor 19 și 36 din Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf [TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 2012, L 315, p. 74), precum și a articolelor 20, 21 și 51 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnii Antonio Miravitlles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García și Juan Gregorio Benito García, pe de o parte, și Contimark SA și administratorul acesteia, domnul Jordi Socías Gispert, pe de altă parte, cu privire la recuperarea salariilor restante și a altor indemnizații pe care societatea respectivă a fost obligată să le plătească acestora.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2009/101

3 Directiva 2009/101 a fost abrogată prin Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO 2017, L 169, p. 46). La data faptelor aferente litigiului principal, Directiva 2009/101 rămânea aplicabilă.

4 Considerentele (1) și (2) ale Directivei 2009/101 aveau următorul cuprins:

„(1) [Prima directivă 68/151/CEE a Consiliului din 9 martie 1968 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților (JO 1968, L 65, p. 8, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 3)] a fost modificată de mai multe ori și în mod substanțial […]. Este necesar, din motive de claritate și de coerență, să se codifice directiva menționată.

(2) Coordonarea dispozițiilor de drept intern privind publicitatea, valabilitatea angajamentelor societăților comerciale pe acțiuni sau ale altor societăți comerciale cu răspundere limitată și nulitatea acestora prezintă o importanță deosebită, în special pentru protejarea intereselor terților.”

5 Articolul 2 din această directivă prevedea:

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru ca publicitatea obligatorie privind societățile menționate la articolul 1 să vizeze cel puțin următoarele acte și informații:

(a) actul constitutiv, precum și statutul, dacă face obiectul unui act separat;

(b) orice modificări ale documentelor menționate la litera (a), inclusiv extinderea duratei societății;

(c) după orice modificare a actului constitutiv sau a statutului, textul integral actualizat al actului modificat;

(d) numirea, încetarea funcției, precum și identitatea persoanelor care, în calitate de organ constituit în temeiul legii sau ca membri ai unui astfel de organ:
   (i) au competența de a angaja societatea față de terți și de a o reprezenta în justiție; măsurile de publicitate trebuie să precizeze dacă persoanele care au competența de a angaja societatea pot face acest lucru individual sau trebuie să acționeze împreună;
   (ii) participă la administrarea, supravegherea și controlul societății;

(e) cel puțin o dată pe an, valoarea capitalului subscris, dacă actul constitutiv sau statutul menționează un capital autorizat, cu excepția cazului în care orice majorare a capitalului subscris impune modificarea statutului;

(f) documentele contabile ale fiecărui exercițiu, a căror publicare este obligatorie în temeiul [celei de a A patra Directive 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale (JO 1978, L 222, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 21), al celei de A șaptea directive 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile consolidate (JO 1983, L 193, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 58), al Directivei 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO 1986, L 372, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 156) și al Directivei 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO 1991, L 374, p. 7, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 7)];

(g) orice mutare a sediului social al societății;

(h) dizolvarea societății;

(i) hotărârea judecătorească prin care se pronunță nulitatea societății;

(j) numirea și identitatea lichidatorilor, precum și competențele acestora, cu excepția cazului în care competențele în cauză rezultă expres și exclusiv din lege și din statutul societății;

(k) finalizarea procedurii de lichidare și radierea din registru în statele membre în care radierea generează efecte juridice.”

6 Potrivit articolului 6 din directiva menționată:

„Fiecare stat membru stabilește persoanele responsabile pentru îndeplinirea formalităților de publicitate.”

7 Articolul 7 din aceeași directivă avea următorul cuprins:

„Statele membre prevăd sancțiuni adecvate cel puțin pentru:

(a) lipsa de publicitate a documentelor contabile, astfel cum este prevăzută la articolul 2 litera (f);

(b) absența, din documentele comerciale sau de pe orice site internet al societății, a informațiilor obligatorii prevăzute la articolul 5.”

8 Articolul 8 din Directiva 2009/101 prevedea:

„Dacă sunt îndeplinite anumite acte în numele unei societăți în curs de înființare, înainte ca aceasta să fi dobândit personalitate juridică și dacă societatea nu își asumă obligațiile ce rezultă din actele în cauză, persoanele care le-au îndeplinit sunt responsabile solidar și nelimitat pentru acțiunile în cauză, în absența unei clauze contractuale contrare.”

Directiva 2012/30

9 Directiva 2012/30 a fost de asemenea abrogată prin Directiva (UE) 2017/1132. La data faptelor aferente litigiului principal, Directiva 2012/30 rămânea aplicabilă.

10 Considerentul (3) al Directivei 2012/30 enunța:

„Coordonarea dispozițiilor de drept intern privind constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea, majorarea și reducerea capitalului lor este deosebit de importantă pentru a asigura o protecție minimă echivalentă atât pentru acționarii, cât și pentru creditorii societăților în cauză.”

11 Articolul 19 din această directivă prevedea:

„(1) În cazul unei pierderi semnificative de capital subscris, trebuie convocată o adunare generală a acționarilor în termenul prevăzut de legislația statului membru în cauză, pentru a analiza dacă societatea comercială ar trebui lichidată sau dacă ar trebui adoptate alte măsuri.

(2) Cuantumul unei pierderi considerate semnificative în înțelesul alineatului (1) nu poate fi stabilit prin legislațiile statelor membre la o valoare mai mare de jumătate din capitalul subscris.”

12 Potrivit articolului 36 din directiva menționată:

„(1) În cazul reducerii capitalului subscris, cel puțin creditorii ale căror creanțe sunt anterioare datei publicării deciziei de reducere au cel puțin dreptul de a obține o garanție pentru creanțele care nu sunt încă scadente la momentul acestei publicări. Statele membre nu pot retrage acest drept decât în cazul în care creditorul dispune de garanții adecvate sau în cazul în care aceste garanții nu sunt necesare luând în considerare patrimoniul societății.

Statele membre stabilesc condițiile pentru exercitarea dreptului prevăzut de primul paragraf. În orice caz, statele membre se asigură că creditorii sunt autorizați să sesizeze autoritatea administrativă sau judiciară competentă pentru a obține garanțiile adecvate, cu condiția ca aceștia să poată dovedi, în mod credibil, că această reducere a capitalului subscris pune în pericol satisfacerea creanțelor lor și că nu au obținut garanții adecvate din partea societății.

(2) De asemenea, prin legislațiile statelor membre se prevede cel puțin că reducerea nu are efect sau că nu se pot face plăți în beneficiul acționarilor până când creditorii nu vor fi obținut satisfacție sau o instanță nu va fi decis neonorarea solicitărilor creditorilor.

(3) Prezentul articol se aplică dacă reducerea capitalului subscris se realizează prin exonerarea totală sau parțială de la plata soldului contribuțiilor acționarilor.”

Dreptul spaniol

13 Articolul 236 din Ley de Sociedades de Capital (Legea societăților de capital), aprobată prin Real Decreto Legislativo 1/2010 (Decretul legislativ regal nr. 1/2010) din 2 iulie 2010 (denumită în continuare „Legea privind societățile”), intitulat „Condițiile răspunderii și extinderea subiectivă a răspunderii”, prevede:

„1. Administratorii răspund față de societate, asociați și creditorii societății pentru prejudiciul cauzat ca urmare a unor acțiuni sau omisiuni care contravin legii sau statutului sau pentru acelea care rezultă din neîndeplinirea obligațiilor inerente exercitării mandatului […].

2. Faptul că actul sau acordul prejudiciabil a fost adoptat, autorizat sau ratificat de adunarea generală nu îi exonerează în niciun caz de răspundere.

[…]”

14 Potrivit articolului 237 din această lege, intitulat „Caracterul solidar al răspunderii”:

„Toți membrii organelor de administrare care au adoptat acordul sau au realizat actul prejudiciabil răspund solidar, cu excepția celor care dovedesc că nu au avut cunoștință despre existența acestuia și nu au intervenit la adoptarea sau la punerea în aplicare a acestuia sau, în cazul în care au avut cunoștință, au acționat pentru prevenirea prejudiciului sau, cel puțin, s-au opus expres adoptării actului.”

15 Articolul 238 alineatul 1 din legea menționată, intitulat „Acțiunea societară în răspundere”, are următorul cuprins:

„Acțiunea în răspundere împotriva administratorilor se introduce de către societate, cu acordul prealabil al adunării generale, care poate fi supus la vot la cererea oricărui asociat […]”

16 Articolul 241 din aceeași lege, intitulat „Acțiunea individuală în răspundere”, prevede:

„Asociații și terții ale căror interese sunt afectate în mod direct de acte ale administratorilor își păstrează dreptul de a exercita acțiuni în despăgubire.”

17 Articolul 362 din Legea privind societățile, intitulat „Dizolvarea ca urmare a constatării existenței unei cauze prevăzute de lege sau de statut”, prevede:

„Societățile de capital se dizolvă ca urmare a existenței unei cauze prevăzute de lege sau de statut constatate în mod corespunzător de adunarea generală sau prin hotărâre judecătorească.”

18 Potrivit articolului 363 alineatul 1 din această lege, intitulat „Cauze de dizolvare”:

„O societate de capital se dizolvă:

a) ca urmare a încetării exercitării activității sau a activităților care constituie obiectul de activitate. Se presupune că activitățile încetează după o perioadă de inactivitate mai mare de un an.

[…]

e) ca urmare a pierderilor care au condus la reducerea patrimoniului net la o valoare mai mică decât jumătate din capitalul social, dacă acesta nu este majorat sau redus corespunzător și numai dacă nu se impune formularea cererii de deschidere a procedurii insolvenței.

[…]”

19 Articolul 365 alineatul 1 din legea menționată, intitulat „Obligația de convocare”, prevede:

„Administratorii au obligația să convoace adunarea generală în termen de două luni în vederea adoptării hotărârii de dizolvare sau, dacă societatea este în insolvență, în vederea formulării cererii de deschidere a procedurii insolvenței.

[…]”

20 Articolul 367 alineatul 1 din aceeași lege, intitulat „Răspunderea solidară a administratorilor”, prevede:

„Răspund solidar pentru obligațiile societății născute după survenirea cauzei legale de dizolvare administratorii care nu își îndeplinesc obligația de a convoca adunarea generală în termenul de două luni în vederea adoptării, dacă este cazul, a hotărârii de dizolvare, precum și administratorii care nu solicită dizolvarea judiciară sau, dacă se impune, deschiderea procedurii insolvenței în termen de două luni, care începe să curgă de la data prevăzută pentru adunarea generală atunci când aceasta nu s-a reunit sau de la data adunării respective atunci când aceasta a votat împotriva dizolvării.”

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

21 Contimark este o societate pe acțiuni care îl are ca administrator unic pe domnul Socías Gispert. Aceasta a suferit pierderi în cursul anilor 2012 și 2013 și și-a încetat activitatea în cursul celui de al doilea semestru al anului 2013.

22 Reclamanții din litigiul principal sunt foști salariați ai Contimark, cărora această societate a fost obligată să le plătească, prin hotărâri ale Juzgado de lo Social de Barcelona (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Barcelona, Spania), salariile restante și indemnizații ca urmare a încetării contractului lor de muncă în acest context. Având în vedere insolvabilitatea Contimark și cuantumul plafonat al garanției salariale, aceștia nu și-au putut recupera integral creanțele.

23 În cadrul procedurii subsecvente de executare a acestor hotărâri, reclamanții din litigiul principal au formulat la instanța de trimitere, Juzgado de lo Social n.º 30 de Barcelona (Tribunalul pentru Litigii de Muncă nr. 30 din Barcelona), cu titlu incident, o acțiune în răspundere împotriva domnului Socías Gispert, în calitatea sa de administrator al Contimark, pentru a fi declarat răspunzător pentru încălcarea legii privind societățile și codebitor în solidar, împreună cu societatea respectivă, al sumelor rămase datorate acestora. Reclamanții din litigiul principal pun în cauză răspunderea domnului Socías Gispert ca urmare a faptului că a omis să convoace adunarea generală a Contimark, pentru ca aceasta să voteze dizolvarea sau să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență, deși această societate suferise pierderi grave în cursul anilor 2012 și 2013.

24 Instanța de trimitere arată că, potrivit jurisprudenței Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania), ea nu este competentă să se pronunțe cu privire la răspunderea administratorilor societăților pe acțiuni. Potrivit acestei jurisprudențe, titularii unor creanțe salariale nu ar fi îndreptățiți să sesizeze Juzgado de lo Social (Tribunalul pentru Litigii de Muncă) cu o acțiune care are ca obiect, în același timp, valorificarea creanțelor acestora împotriva societății comerciale care i-a angajat și declararea unui administrator al acesteia din urmă codebitor solidar al creanțelor respective. Spre deosebire de ceilalți

creditori ai societății menționate, aceștia ar trebui să sesizeze mai întâi Juzgado de lo Social (Tribunalul pentru Litigii de Muncă), în scopul recunoașterii creanței lor, și ulterior, într-o a doua etapă, instanța civilă sau comercială competentă să soluționeze o acțiune în răspundere solidară împotriva administratorului societății respective.

25 Instanța de trimitere adaugă faptul că Legea privind societățile prevede răspunderea administratorilor în cazul nerespectării dispozițiilor Directivelor 2009/101 și 2012/30. Mai exact, articolul 367 din această lege, referitor la răspunderea solidară a administratorilor, ar viza transpunerea în dreptul intern a articolului 19 din Directiva 2012/30. Această instanță consideră, astfel, că răspunderea respectivă intră sub incidența directivelor respective și consideră că jurisprudența Tribunal Supremo (Curtea Supremă) ar putea să contravină directivelor menționate, interpretate în lumina principiilor egalității de tratament și nediscriminării prevăzute la articolele 20 și 21 din cartă, întrucât impune creditorilor a căror creanță decurge dintr-un contract de muncă, în ceea ce privește dreptul de a exercita o astfel de acțiune în răspundere, să sesizeze o instanță diferită de instanța care are competența de a le recunoaște creanța.

26 În aceste condiții, Juzgado de lo Social n.º 30 de Barcelona (Tribunalul pentru Litigii de Muncă nr. 30 din Barcelona) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În temeiul Directivelor 2009/101 și 2012/30 și al transpunerii acestora, efectuată, *inter alia*, prin articolele 236, 237, 238, 241 și 367 din [Legea privind societățile], creditorul societății comerciale care solicită creanța salarială în fața instanțelor spaniole competente – cele pentru litigii de muncă – are dreptul de a formula simultan, în fața aceleiași instanțe, atât o acțiune directă împotriva întreprinderii în vederea recunoașterii creanței salariale, cât și o acțiune împotriva persoanei fizice – administratorul societății –, în calitate de persoană care răspunde în solidar pentru datoriile societății, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor comerciale prevăzute în aceste directive și transpuse în [Legea privind societățile]?

2) Jurisprudența Sala de lo Social del Tribunal Supremo [(Secția pentru litigii de muncă a Curții Supreme, Spania)], concretizată în hotărârile pronunțate de Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) […], poate încălca articolele 2, 6, 7 și 8 din Directiva 2009/101 și articolele 19 și 36 din Directiva 2012/30 prin faptul că statuează că instanțele spaniole pentru litigii de muncă nu pot aplica în mod direct, în ceea ce privește o creanță salarială, garanțiile prevăzute în aceste directive comunitare și transpuse prin articolele 236, 237, 238, 241, 367 și altele din [Legea privind societățile] pentru creditorii societăților comerciale, în cazul în care persoanele responsabile în ultimă instanță – persoane fizice – încalcă cerințele formale de publicitate a actelor esențiale ale societății prevăzute în Directiva 2009/101 și în Directiva 2012/30 și transpuse în [Legea privind societățile]?

3) Jurisprudența Sala de lo Social del Tribunal Supremo [(Secția pentru litigii de muncă a Curții Supreme)], concretizată în hotărârile pronunțate de Tribunal Supremo (Curtea Supremă) […], poate încălca articolele 20 și 21 coroborate cu articolul 51 din [cartă] prin faptul că obligă creditorul salarial – lucrător salariat – să exercite două proceduri judiciare – prima, în fața instanței pentru litigii de muncă, pentru a obține recunoașterea creanței salariale împotriva întreprinderii, și, ulterior, în fața instanței civile/comerciale, pentru a obține garanția solidară a administratorului societății sau a altor persoane fizice, în condițiile în care această cerință nu este impusă pentru niciun alt tip de creditor, indiferent de natura creanței sale, nici în Directiva 2009/101, nici în Directiva 2012/30 și nici în normele legale naționale ([Legea societăților de capital]) care transpun respectivele prevederi comunitare?”

Cu privire la întrebările preliminare

27 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2009/101, în special articolele 2, 6, 7 și 8 din aceasta, precum și Directiva 2012/30, în special articolele 19 și 36 din aceasta, interpretate în lumina articolelor 20 și 21 din cartă, trebuie interpretate în sensul că conferă unor lucrători salariați, creditori ai unei societăți pe acțiuni în temeiul încetării contractului lor de muncă, dreptul de a exercita, la aceeași instanță pentru litigii de muncă care este competentă cu soluționarea acțiunii lor având ca obiect recunoașterea creanței lor salariale, o acțiune în răspundere împotriva administratorului societății respective, întrucât nu a convocat adunarea generală a acesteia în pofida pierderilor semnificative pe care le-a suferit societatea menționată, pentru a obține declararea acestui administrator drept codebitor solidar al respectivei creanțe salariale.

28 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că instanța de trimitere este sesizată cu o acțiune în răspundere împotriva administratorului Contimark, întrucât acesta nu și-a îndeplinit obligația de a convoca adunarea generală în pofida pierderilor semnificative suferite, în temeiul dispozițiilor Legii privind societățile, în special a articolului 367 din aceasta, care permit creditorilor, potrivit precizărilor cuprinse în decizia de trimitere, să invoce răspunderea respectivă.

29 În această privință, reiese din cuprinsul considerentelor (1) și (2) ale Directivei 2009/101 că ea vizează coordonarea dispozițiilor de drept intern privind publicitatea, valabilitatea angajamentelor societăților pe acțiuni și a societăților cu răspundere limitată și nulitatea acestora. În ceea ce privește Directiva 2012/30, potrivit considerentului (3), aceasta urmărește să asigure o protecție minimă echivalentă atât pentru acționarii, cât și pentru creditorii societăților comerciale pe acțiuni. În acest scop, ea armonizează dispozițiile de drept intern referitoare la constituirea, precum și la menținerea, la majorarea și la reducerea capitalului societăților menționate (a se vedea, în ceea ce privește Directiva 2012/30, Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 86).

30 În ceea ce privește dispozițiile acestor directive la care se referă instanța de trimitere, articolele 2, 6 și 7 din Directiva 2009/101 prevăd obligațiile statelor membre în ceea ce privește formalitățile de publicitate referitoare la societăți, iar articolul 8 din aceasta se referă la actele îndeplinite în numele unei societăți în curs de înființare. Aceste dispoziții nu prevăd, ca de altfel nici celelalte dispoziții ale directivei respective, nici o obligație de a convoca adunarea generală a unei societăți comerciale în cazul unor pierderi semnificative suferite de aceasta, nici un drept al creditorilor de a angaja răspunderea administratorului într-un astfel de caz și nici dispoziții procedurale în acest sens. Prin urmare, acestea sunt în mod vădit lipsite de legătură cu faptele aferente litigiului principal. Situația este aceeași în ceea ce privește articolul 36 din Directiva 2012/30, care reglementează numai dreptul creditorilor de a obține o garanție în cazul unei reduceri a capitalului subscris.

31 În ceea ce privește articolul 19 din Directiva 2012/30, acesta nu vizează, ca de altfel nici celelalte dispoziții ale directivei respective, răspunderea administratorilor și nu impune cerințe speciale referitoare la competența instanțelor în materie. Desigur, acest articol prevede o obligație de a convoca adunarea generală a societății în cazul unei pierderi semnificative a capitalului subscris. Totuși, articolul menționat se limitează să enunțe această obligație fără a preciza celelalte condiții care o determină, cum ar fi, printre altele, organul societății căruia îi revine. În special, acest articol nu prevede consecințele eventuale ale unei încălcări a obligației menționate.

32 Astfel, articolul 19 din Directiva 2012/30 nu impune un drept la reparație împotriva administratorului unei societăți pe acțiuni și nici norme referitoare la modalitățile materiale și procedurale ale angajării răspunderii acestuia din urmă în cazul neconvocării adunării generale în pofida unei pierderi semnificative a capitalului subscris.

33 Problema dacă și în ce condiții, materiale și procedurale, creditorii unei societăți pe acțiuni pot eventual să introducă o acțiune în răspundere împotriva administratorului în scopul de a obține repararea prejudiciului lor atunci când adunarea generală nu a fost convocată în cazul unei pierderi semnificative a capitalului subscris este, prin urmare, reglementată de legislația națională.

34 Întrucât articolul 19 din Directiva 2012/30 nu impune nicio obligație specifică statelor membre în această privință, situația în discuție în litigiul principal nu poate fi apreciată în raport cu dispozițiile cartei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2014, Julián Hernández și alții, C-198/13, EU:C:2014:2055, punctul 35 și jurisprudența citată).

35 Având în vedere ansamblul acestor considerații, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că Directiva 2009/101, în special articolele 2, 6, 7 și 8 din aceasta, precum și Directiva 2012/30, în special articolele 19 și 36 din aceasta, trebuie interpretate în sensul că acestea nu conferă unor lucrători salariați, creditori ai unei societăți pe acțiuni în temeiul încetării contractului lor de muncă, dreptul de a exercita, la aceeași instanță pentru litigii de muncă care este competentă cu soluționarea acțiunii lor având ca obiect recunoașterea creanței lor salariale, o acțiune în răspundere împotriva administratorului societății respective, întrucât nu a convocat adunarea generală a acesteia în pofida pierderilor semnificative pe care le-a suferit societatea menționată, pentru a obține declararea acestui administrator drept codebitor solidar al respectivei creanțe salariale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 48 al doilea paragraf [CE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în special articolele 2, 6, 7 și 8 din aceasta, precum și Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf [TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora, în special articolele 19 și 36 din aceasta, trebuie interpretate în sensul că acestea nu conferă unor lucrători salariați, creditori ai unei societăți pe acțiuni în temeiul încetării contractului lor de muncă, dreptul de a exercita, la aceeași instanță pentru litigii de muncă care este competentă cu soluționarea acțiunii lor având ca obiect recunoașterea creanței lor salariale, o acțiune în răspundere împotriva administratorului societății respective, întrucât nu a convocat adunarea generală a acesteia în pofida pierderilor semnificative pe care le-a suferit societatea menționată, pentru a obține declararea acestui administrator drept codebitor solidar al respectivei creanțe salariale.

Semnături